



Riiden Ihmisten Sielun Baaran

Totta

Parannuksensa wiivyttävät, mie-
lestänsä, soweljambaan tilaan
ja aikaan,

on

Kirkkoherra Stockholmisa

DOCTOR GUSTAF MURRAY,

Toimellisesti edespannut Saarnasa, Ewangelius-
mista 27 Sunnuntaina jälken Kolminai-
suden Wuonna 1791.

Tonga

GUSTAF RANCKEN;

Suomeksi Kirjoitti.

Toinen Ylöspano.

W i i p u r r i s s a , 1 8 2 5 .
Painettu H. Cederwallerin tykönsä.

Imprimatur ut in Protocollo.

Aboæ die XII Nov. 1817.

Ad mandatum,

GUSTAF TELENII.

Not. Fac. Theol. Aboens.



J. N.

Mene tällä haawalla matkaas: waan koska minä saan tilan, niin minä sinun tygöni kutsutan. Tämän vastauksen annoi Judalaisten Maanherra Felix Paawalille, koska Jumalan armo Pawalin puheen alla etsi hänen sydäntänsä, herättämään häندä suruttomudestansa. Hän kuuldeli autuden oppia, niinkuin moni nytkin tekee, niin kauwan kuin ei sana sattunut hänen sydämellensä: Mutta kuin Pawali puhui vanhurskaudesta, puhtasta elämästä, ja tulewaisesta duomiosta, niin Felix hämmästyi. Hän rupeis tundemaan itsensä. Hänen tunnonsa soimais häندä syystä. Hän näki, ettei hän taiken sen wäärden tähden, kuin hän tehnyt oli, ja sen häjyn hetuman tähden, josta hän oli elänyt, tainut Jumalan duomion edessä seisowainen olla. Wan että wilpittöin koko mielen ja elämän muutos hänessä piti tapahtuman, jos hänen piti ijankaikkisen laboruksen wälttämän. Mutta siinä siassa kuin hänen olis tullut kuuliaisella sydämellä wastanotta Pawalin termellisen neuwon, ja rietä todella parannusta tekemään, tahdoi hän siihen odotta soveljambaa aikaa, sanoi sentähden: Mene tällä haawalla matkaas; waan koska minä saan tilan, niin minä sinun tygöni kutsutan. Ap. Tek. 24: 25. — Onnetoin mies! Eikö juuri tämä ollut se soveljain aika, kos

Koskas kuulit Herran sinun Jumalas äänen? Se soweljain tila, koska Jumala sinun tundo herätti, ja sydämes liikkelle soi? Embä me missään paikassa lue, että Seliks ikänäns soweljam-
baa tilaa löysi, wan pikemmin, että hän jä-
iens nukkui ja paadui pahudesansa.

Rakastetut Herrasa! Ei totisesti Jumala yhdengän syndisen kuolemata tahdo. Jeesus on mennyt kuolemaan kaikkein edestä, ja kuolemal-
lansa meille kaikille elämän ja autuden toimitta-
nut. Jumala myös kaikella tavalla pyytä he-
rättä syndistä suruttomuudesta murhenpitoon i-
jankaikkisesta autuudestansa. Usein hän niin tundumasti liikutta meidän sydämitämme, ja pu-
hu niin voimallisesti meille Sanasansa ja mei-
dän omisa tunnoisamme, ettemme useingan saa
olluksi liikkumattomina ja suruttomina, wan täy-
ty kaiketi jotakin tuta meidän syvästä wihelijai-
sydestämme synneistä. Me näemme itsemme o-
lewan waarallisesa tilassa, ja siinä pelwosa kää-
sitämme toisinsansa hyviä aikomuksia, niinkuin
Seliks: Me pääitämme tehdä parannuksen.

Mutta mikä on kuin estää, ettei palaita? Ellei waan sama turha toivo, kuin petti ja nu-
kutti Seliksen? Me luulemme ja toivomme wie-
lä aikaa kyllä olewan siihen toimeen, jonga me
tosin tunnemme olewan juuri tarpellisen, mut-
ta joka vielä soti meidän rakkaita ja hallitse-
waisia himojamme vastaan. Me odotamme pa-
rembaa tilaa ja soweljam-
baa aikaa. Me odo-
tam-

tamme, ja odotuksen alla wiivytetän parannus yhdestä päivästä ja vuodesta toiseen, siihen asti että wihdoin kuolema ja iankaikkisuus äkistä tule päälle, ja me warsin parandamattomina asetetan Jumalan ja Jesuksen duomion eteen.

Jumala walaise meidän sielunamme, että me näkisimme! Jesu, liikuta itse meidän sydämemme taipumaan sinun sanas edessä! — Kristilliset Sanankuulijat! Jo edellä minä sen teille sanon, että minä tänäpäivänä aivon kohdastansa sattua teidän sydämmihinne. Minä aivon koota kaikkiä mitä liikuttawaisista Jumalan sanasta löyty, herättämään, liikuttamaan ja taimuttamaan teitä Jesuksen nimeen mielenne malttamaan, etette pidemmällä enä laimin löisi sitä kuin ensin osa jo ylönnäurwan on tainut laimin lyöä. Minä tahdon sanoa itselleni ja teille missä kauhiosa sielun waarasa me silloin olemme kuin me parannuksemme pidemmällä wiivytämme. O! ettei tänäpäivänä yksikän sydändänsä paadutais! O! jos Jumalan sana nyt niin kosis kaikkein sydämitä, ettei yksikän tämän erän perästä, kauwemmin odotais soweljambaa aika! Kuule meitä Jesuksen Kristuksen tähden, koska me nytkin sinua siitä rukoilemme: Isä meidän joka, j. n. e.

Evangeliumi, Matth. 25: v. I. 13.

Jo te tiedätte, R. S. sen ainen, jota me hartaudella täällä erällä aivomme tutkistella. Te ha-

hawaitsette myös Euinga aldin johdatuksen tämän päivän pyhä Ewangeliumi meille siihen anta. Ne tyhmat Neitset, jotka ei ennen kuin juuri Yljän tullessa vasta rupeisit toinda pitämään öljystä heidän lampuinsa, ovat juuri sellia kuwaus niihin onnettomiin syndisiin, jotka sowaistuna ja suruttomina täällä elävät, eikä lukua pidä, Euinga heidän kuolemansa ja duomiossa seisoman pitä Herran Jumalan edessä, ennen kuin sitten vasta, kuin hän tule, kuoleman kautta heitä duomiolle kutsumaan. - O jos niiden tyhmäin onnettomuus sais herättä meitä murhen pitoon itsestämme ja ijankaikkisesta autuudestamme, koska vielä armon aikaa meillä on! Tämä se opetus on kuin Jeesus itse täällä wertauksella tarkoitta. En me tässä anna itsiämme kysymään eli selittelemään, mitä yljän eli morsiammen kanssa ymmärretään; mitä lampu, öljy ja neitset, j. n. e. merkitseivät; me pidämme itsemme pää asiaan kuin Jeesus itse lopulla mainitse: Walwokat sentähden, sillä ette tiedä päivää eikä hetkeä, jona ihmisen poika tule. Oppikamme siis nytkin walwomaan! ja tutkistellamme:

Niiden ihmisten Sielun waaraa, jotka parannuksensa wiivytävät, mielestänsä, soweliambaan tilaan ja aikaan.

O! Jesu riennä awuksen, Ett rieten parannuksen teen, Sun tygös ennen käännysin, kuin armon owi pannan kiin, Ett walmisn
mun

mun löydäisit, Tulduas tygös korjaisit — Ja
ettäs Henges ja woimas, sanas kanssa tällä
hetkellä lainaisit, sitä me sinulda rukouksemme;
kuule meitä laupias Herra Jumala!

Sanomatoim suuri on niiden Sielun
waara, jotka parannuksensa ylös
lykkäwät toiseen aikaan; sillä

Tietämättömin on kuinga kauwan me e-
lämme.

Mikä on meidän elämämme? yksi sumu,
joka kestää vähän aikaa, ja sitten kato.
Jak. 4: 14. Minun päiwäni owat käm-
menen leveys tykönsä, o Jumala! ja
minun elämäni on niinkuin ei mitään si-
nun edessä; kuinga aiwan turhat owat
kaikei ihmiset, jotka kuitengin niin su-
ruttomasti eläwät Ps. 39: 6. Engö me
sitä joka päivä näe? Lakkamata me näemme
ihmisiä kääritettävän kuolemalda, koska ei he en-
simmäin sitä ajattele eli pelkä. Kuka on nyt mo-
ni meidän endinen tuttumme? niin monda niis-
tä jotka muinen huiittelit heitänsä ja teit syn-
diä meidän kanssamme? Kuka he owat? Was-
toin luuloa temmais heidän kuolema pois; Syn-
neisänsä kutsuttin he Duomarin eteen. He ajat-
telit, kuka ties, niinkuin moni meistä nyt:
Kerran palaitaksensa Herran tygö; joskus edes-
pään parannuksen tehdä. Mutta mihingä hei-
dän aikomuksensa joudui? Kuolema teki sen tur-
ha-

haksi. Mikä perustus eli syyn meillä on toivoa, ettei myös samalla tavalla meille käy? Taidammeko yhtä päivää eli hetkeä wagat olla kuolemalda? Kuka sen ilmoitti meille, eli wakuutti meitä siitä, ettei kuolema jo tänäpäinä eli huomena tule? Mutta jos se nyt tule — O lie nengö me walmitt! Taidammeko pelkämätä wastaanotta händä? Ja nyt nukkua haawoin Kristuksen? Taidammeko lukea sen kaikkein pisinmän elämän iän kyllä pitkäksi, siihen suureen ja kalliiseen valmistukseeseen kuolemata ja ijankaikisuutta warten? Eikö meidän pitäis murhenpidolla kättämän, joka päivän, joka hetken ja silmänräpäyksen, waikka meillä vielä o-
 lis se korkein iän määrä tiedosamme, johon jos ku tässä elämässä tulla taita? Mahta se olla hiruinen hulluus ja järjetöin irstaisuus, kuin sinä tietämättömydesä, josta me nyt elämme, la-
 kamata piiritetyt monelda salaisellda kuoleman waarallda, parannus ylöshyätän yhdestä päivästä toiseen, nytkyisestä ajaasta, soweljam-
 baan aikaan. Mikä aika meillä on wissisä tiedosa, muu kuin tämä hetki kuin me nyt elämme. Jos tämä hetki, tämä silmänräpäys, tämä päivä hukkaan mene, niin pikimäldänsä kuolema taita saawutta meitä valmistamatoina; taita tapahtua että me kuolemme synneisämme; ja mihingä meidän sielumme silloin joutu? Ruhunga jää meidän aivottu parannukseemme? Kuin armon aika peräti pojes kulle, Ja Herran taiwan owen kiinni kulle, Ei auta sitten enä katumaan, waan pitää helmes-
 tin

tin juur wajoman. W. R. N:o 408: 3.
Walwokat sentähden, walwokat: sillä
ette tiedä millä hetkell teidän Herranne
on tulewa. Matth. 24: 42.

Sanomatoin suuri on niiden Sie-
lun waara, jotka parannuksensa
ylöslykkäwät mielestänsä sowe-
ljamman tilaan, sillä

Wiipymisen kautta tule paran-
nus aina työlämmäksi.

Mikä se on kuin estä meitä ilman wiipy-
tystä parannusta tekemästä? Eikö se, että
meidän mielestämme parannus vielä on aiwan
raskas, että se on ylönn työstä vielä mennä
siihen Eilwotukseen kuin totiseen parannukseen tar-
witan, hillitsemään meidän wiipyat halumme,
Eioldämään huwittawaiset himomme, ristinnau-
littsemaan meidän lihamme, ja ruweta tekemään
niin suurta muutosta koko meidän elämäsamme
kuin parannukseen tarwitan. Me odottamme sen-
tähden sowljammaa aikaa. Mutta minä tobi-
stan ja wakuutan teitä Jumalan ja Jesuksen puo-
lesta, ja jokapäiwäiset esimerkit todistawat, mei-
dän oma koettelemussemme, ja monen tuhannen
muun koettelemus wakuutta meitä siitä, ettei se
sowljammi aika ikänänsä tule. Waan jos se on
työstä tänäpänä paranda meitämmme, niin se
huomena on työlämmi, ylihuomena sitäkin työ-
lämmi.

lambi, ja wihdoin taita se tulla warsin mahdollomaksi.

Wiipymisen kautta tule parannus aina työlämmäksi, sillä Syndein paljous lisäandyy, ja matkan saatta parannukseksi sitä kateheramman sydämen kiwun ja haikkiammat tunnon haawat. Joka päivä me enennämme synnin welkaa, ja joka hetki uusia rikoksia. Yksi ainoa tehty syndi, kuin se ois kein tullan tundemaan, täyttä sydämen kateheralla kiwulla, murhella ja häpemisellä. Mitä mahta sitten monen päivän, monen kuukauden, ja usiamman vuoden harjotetut synnit sydämellemme sattua? Paljas parannuksen wiipyttäminen, tuotta kateheran katsumisen, ahdistuksen ja pelwon. Sillä kailista ehdollisista synneistä, kuin me Jumalata vastaan teemme on tämä se suurin ja häpiöllisin. Sillä katso, mitä se on kuin me silloin teemme kuin me ylöslukkamme parannuksemme? Maltakamme ja katsoakamme mikä häijy siisu siinä hallitse. Me tiedämme meidän Herramme lahdon, mutta en me waan te sitä. Me kuulemme Jesuksen rakkat kutsumiset ja suloiset lupaukset, me tunnemme hänen armo wetoamisen, nautensa ja kolkutuksensa sydämesämme, mutta seisomme vastaan, ylöskatsomme ja tukahutamme kaikki hyvät liikutukset. Me tunnemme parannusta wäittämättömästi tarwitsewamme, ja etemme tässä tilassa ikinänsä autuaksi tule, mutta päättämme kuitengin suoraan, jäävä vielä parandamattomiksi, vielä jongun ajan elä il-

ilman Jumalata, ilman osaa Kristuksesa Jesuksesa, ilman eläwätä uskoa, toivoa ja rakkautta, wan petollisen jumalisuuden alla elä edespäin synneissä, ja kartutta aina enemmän welkaa, odotuksesa että sitten kaikki yhtä hawaa pitää andeksi annettaman. Taitako tämä meno heikouden synniksi luetta? Mikä sitten ehdolliseksi kutsuttane? Ja kuin ihminen senkaltaisessa tilassa on elänyt kaikki, kolme, eli kymmenen ja vielä usiambiaakin vuosia, kuka ties kaiken elinaikansa, ja wihdoin pitää sitten parannuksen tekemän, o! mitä katkeria soimauksia tule hän tunnosansa karsimään, joiden pitää tekemän parannuksen työn vielä raskamaksi, jos se muutoin pitää oikia oleman.

Wiipymisen kautta tule parannus aina työlämmäksi, sillä Halu ja toimi siihen kato meissä ajan pädällen aina enemmän. Kuin me ensin olemme aikomisen käsittänet, silloin on enimmiten halu wäkewä, ja toimi eläwä eli wirkku sitä täyttämään. Mutta jota enemmän me wiipyyttekemme, sitä enemmän rauke tämä halu, sitä enemät estet ilmanduwat, ja sitä raskammaksi se näky; wäpittäin unhotamme kaikki lupauksemme ja tehdyt päätöksemme. Niin wihdoin lakastu warsin kaikki halu ja toimi, ikäänänsä enä parannusta tehdä.

Wiipymisen kautta tule parannus aina työlämmäksi, sillä, Synnin woima ja walda tule meissä ajallen aina wäkewämmäksi.

Me

Me kiedotan aina enemmän synnin harjoitukseen. Wähittäin me sen himoille annamme sian! siten suostumme niihin; sen jälkeen humaitamme itsemme niissä, wihdoin tule synnin harjoitus rakaksi ja muuttumattomaksi tawaksi, ja warsin omaksi luonnoiksi. Se wissin loppu lailesta tästä, on se kuin Jumala itse todista: "Taitako musta kansa muutta nahkansa, eli Paradi pilkunsa; Niin te myös taidatte tehdä jotain hywää, että te pahaan tottuneet olette. Jer. 13: 23.

Wiipymisen kautta parannus tule aina työlämäksi, sillä Parannuksen wälikappalden vaikutus wähe ne ajallen aina enemmän. Jumalan Sana on tosin itsesänsä woimallinen kowakkin sydämet särkemään. Jumalan Hengiteke niin laffamata työtä sieluen päälle, että useinkin syndinen työlästi saa totuden äänen sydämesänsä tukahutetuksi. Kuin Jesuksen weristä muotoa ristin päällä katsellan, niin todista se Jumalan wihasta synnin ylitse, Jumalan armahawaisesta rakkaudesta syndisiä kohtan, niin woimallisesti, että tosinansa ei paljon puutu että ihminen päättää tulla Kristityksi. Mutta jota useimmin me tätä kuulemme, ja paadutamme meitämme sitä vastaan, jota useimmin me tunnemme Jumalan Hengen vaikutukset sydämesämme, mutta tukahutamme hywät liikutukset, jota useimmin meillä on hyviä aitemuksia, mutta wiioytämme toimitta ja tähtä niissä, sitä kowemmaksi ja liikkumattomaksi sy-

sydän tule, niin ettemme wihdoin taiwaasta paljon huoli, engä helwettiäkin pelkä. Mutta kuin ei enä Taiwan ilo, eikä helwetin waiwat, ei Jumalan wiha joka palaa alammaiseen helwettiin, eikä hänen ääretön armonsa Kristuksesa Jesuksesa, ei Jesuksen liikuttawa rukous, eikä hänen kuolemansakan tuska enä woi sydäntä pehmittä, mitä sitten enä jälillä on kuin sen paranda taita.

Wiivytämisen kautta tule parannus sydämmäsi. Sillä peljättävä on sekin, että wihdoin Jumala taidais wetä armonsa meidän pois, ja hyljätä meitä häjyn mieleen, jota me itse meillemmä walmistamme, ylöslukaten parannukseemme. Kyllä se on tosi, että Jumalan laupius on sanomaton; mutta hänen wanhurskaudensa on myös niin. Koska kaikki hänen armonsa neuwot, kuin hän meidän parannukseksemme tehnyt on, owat ylönlukotut, kaikki hänen kärsiwäisyydensä ja pitkämielisydensä rikkaus kauwan wäärin käytetty ja pilkattu, ja hän kauwan turhaan meidän parannustamme odottanut; mikä ihme, jos hän wihdoin jo suuttu armah-
tamasta. Jer. 15: 6. Ah! ällät etkä: ei Jumala anna itsiänsä pilkata. Gal. 6: 7. Mitä warten teitä enä lyödän, sano Herra, koska te aina harhaillette? Es. 1: 5. O! minun Rakani! etkä tunne tätä Herran sanaa: Jer. 6: 8. "Anna sinuas kurtetta, ettei minun sydämeni käännäyisi pois si-
"nua-

"nuosta." Onko tämä sana teille tuntematon: Ef. 5: 9. Etsikät Herraa, koska hän löytää taitan; rukoilkaa häntä, koska hän läsnä on. Min tule siis yksi aika. — Pangat se sydämellenne, te kaikki, jotka nyt niin tunnottomasti heitätte parannuksenne soweljambaan aikaan — se aika tule, jona ei Herraa enä löytää taita: yksi aika, jona me kuka ties mielellämme parannuksen tekisimme, mutta me, niinkuin Esau muinen, "emme löydä parannuksen sias, vaikka me sitä "kynnelillä etsisimme." Ebr. 12: 17. O! ettei waan moni meistä, Kauwan wiipynen parannuksen tähden, olis aiwan läsnä tätä murheellista aikaa! O! M. R. ajatellamme perän sitä waaraa, johon me syöksämme meidän köyhän, Jeesuksen werellä kalliisti lunastetun sielumme! Kuinga me taidamme vielä pidemäldä wiimyyttä meidän parannuksemme, ylöslykkätä sen siksi kuin se tule vielä tyhlyämmäksi, ellei waan warsin mahdottomaksi?

Sanomatoin suuri on niiden Sielun waara, jotka parannuksensa ylöslykkäwät soweljambaan aikaan, sillä

Se aika jona he soweljammaksi luulewat ei suingan ole niin, waan pitemmin pahembi.

Mikä aika se liene kuin enimmäk ihmiset luule-

lewat soweljammafsi parannukselle? Eikö se ole Wanhuden ikä, eli Kuolin tauti? Mutta minä todistan Jumalan edessä, ja teidän pitkä itse, jos wanhankin tarikat olette, selkiässä ymmärtämän, ettei mikän aika parannukselle sopimattomambi ole.

Se aimotte ylöslykätä parannuksenne Wanhuteen. Mutta, Euka on sanonut, Euka mene takaukseen siitä että te wanhaksi elätte? Eikös yhtä hywin Kuolema taida temmata teitä pois nuoruden parhassa iässä? niinpä me näemme aiwan monda, ja wielä usiambia iloisessa nuorudessa Kuoleman saaliiksi joutuwan, Euin niitä jotta wanhuden kuorman alla riutuwat. — Mikä perustus siis teillä nyt on toiwollenne? mikä syhylöslykätä parannuksenne? Jumala tietä, Euka siihen wuoteen elä, Euin hän käändymisellensä määrännyt on. — Mutta jos niingin olis, että Jumala pitkämielisydesänsä kärkeis, ja annais jongun ehtiä siihen toiwottuun Eorkiaan ikään; Eienenkö sitten wanhuden ikä se soweljas aika parannusta tehdä?

Olleko se Eewiämbää wanhana paranda itsänsä? Ei suingan; wan paljo työlämbää. Paljon työlämbää ymmärryksesemme wuoksi, joka ei mielellänsä enä kāsita neuwoa eli ojennusta. Paljo työlämbä sen wanhän sydämen wuoksi, jota työlästi enä saadan pehmiämään ja taipumaan. Paljo työlämbi sen riutuwän ruumin wuoksi, jonka raadollisuus Eowin sydämbä rasittaa.

ta. Paljo työlämpi meidän wirkamme töiden, askareittenme ja perhemme holhomisen vuoksi, jotka vanhana wiewät paljon aikaa, ja usein paljon murheita tuottawat. Vielä ystävätkin ja heimolaiset, liemittäksensä vanhuden waiwoja, ufiasti wiewät pois monda hywää heikettä jotka paremmin täpsettämän pitäis. Ja näiden tyllä kowain parannuksen estetten lisäksi tule vielä se, että synnin tawat owat pääsnet suureen woimaan; pahat himot sywäldä juurtunet; maailma vielä enemmän mielen woittanut; Ja sydän kaikkia armo waikutuksia vastaan kowemmaksi tullut. Sentähden me myös usein näemme ijälliset ihmiset ilman yhtäkän liikutusta luuldeleman sekä kowimbia nuhteita, että myös suloisimbia neuvoja, jotka kaikeri nuorudesa saatit kyynelet meidän silmimme. Tästä todeksi-tule: Hän on tyllä harmat karwat saanut, waan ei hän sittekän siitä huoli. Jos. 7: 9.

Ei huonomba aikaa parannusta tehdä ikänänsä taida olla, kuin vanhuden ikä. Wai oletko se niin, että synnin halut ja pölytykset syndiin silloin wähenewät? Ei totisesti. Sillä ehkä vanhuden heikkous estä ihmisen harjoittamasta muutamia julli syndiä, niin liikkumat kuitengin ne himot sielusa, jotka vanhuteen asti sydamesa hallinet owat. Siitäpä se tule, että wanhat usein luullan huwituksella jutteleman heidän omia ja muiden pahoja tekoja; ja vanhudesa nähdän wietteleman nuorembia niihin rikoksiin, joita heidän omat wäsynet woimansa ei enä har-

joilta moi. Ja jos wanhuus armostansa estä
muutamat synnit, niin on sitä vastaan aivan
monda syndiä, kuin juuri noudattawat wanhu-
den ikää; esimerkiksi: Itsepäisyys, pahat luulot,
tytymättömyys, kateus, ahneus, sopimattomuus,
Eiukuitseminen, ulkoekallaisuus, ylpeileminen omas-
ta wiisaudesta ja lahjoista, ja n. e. Olleko
nämät synnit vähemmin kadotawaisia kuin muut?
Kusa sitten se soweljas aika parannukselle liene,
jota me wanhudesta odotamme?

Ei totisesti huonombaa aikaa ole parannus-
ta tehdä. Sillä katso kuinga tyhmästi me teem-
me, lykäten parannuksen wanhuteen. Se ainoa
ja paras lohutus on silloin pois, joka liewi-
täis monet murhet, nimitäin se iloinen hengen-
todistus että nuoruden ja miehuden ijässä jo on
Herraa etsitty, ja hyvä omatundo säilytetty.
Mutta millinen ajatus Parannuksesta, millinen
ajatus Jumalasta niillä mahta olla, jotka tai-
tawat waatia, että sitten kuin he parhammat
wuotensa synnin himoen ja mailman palvelus-
sesa wietätänät ovat, niin pitää Jumalan hywäk-
si ottaman sen pettollisen parannuksen, jona he
petollisesti wiivytätänät ovat huonoon ja wäsy-
nehen wanhuteen. Tämä Jumalan pilkka on
kauhistawainen; ja kauhia se sielun waara, jo-
sa eletän, niin kauwan kuin parannus lykätän
ylös siihen toiwottuun soweljambaan aikaan.

Mutta vielä kauhammaksi se näky, kuin a-
jatellan kuollin tautia, johon enin osa,
B myös

myöskin ijällisistä ihmisistä, vielä parannuksensa ylöslätkävät.

Mistä me sen vakutuksen saamme, että me pannaan tauti vuotellen makamaan, ennen kuin kuolema otta meidän täältä pois? Engö me, niinkuin moni muu, taidais äkkiä pois temmatta, niin että tuskin joku sielun räpäs on meidän viimeisen syndimme ja meidän duomiomme välillä? — Mutta jos Jumala vielä annais meidän tauti vuoteelle tulla, tiedängö me että se tauti on senkaldainen, että se vähittäin kulutta ruumin voimat, ja jättä sielulle kyllä voimaa malta mielsensä ja etsiä armona? Eikös Usiammat kochta taudin aluusa rupe houreilemaan, ja tule toimeettomiksi mitään järjellistä ajattelemaan? Ja jos vielä niingin tapahduis, että joku tauti vuotella kauwagin pysyis hywässä ymmärryksessä, mahtaneko taudin aika olla soweljas parannuksen aika?

O! M. N. Se jolla taito on, hän näkee tässä, missä surkiasa sielun waarasa ne ovat, jotka parannuksensa tautivuoteseen asti ollos lännet omat. — Kuin ihminen sairjyn ja polton kansa niin taistele, että hän kaikkeen toimeen on kelmotoin, kuinga silloin se työ pitää toimeen tuleman, johon kaikki voimat hywin tarwitan? Kuin sydän on taudin tuskilla täytetty, niin ei se murhe syndein ylitse, joka Jumalan mielen jälkeen on siinä enä sias saa. Kuin synnit harjoituksen kautta ovat tawaksi ja meille
war

warsin toisiksi luonnoiksi tulleet, kuinga ne niin
 äkkiä ja pikaisesti ulosjuuritetta taitan? Ja jos
 tundo myös todella heräjä todistamaan edes-
 menneistä pahoin wietetyistä elämästä, nykyi-
 sestä wihelijäisestä tilasta, ja edessä seisowasta
 onnettomudesta; niin taita se myös saarnata,
 että parannus on niin hiljaiseksi jäänyt, kuin
 tyhmin Neitsetten valmistus. — Se jotka o-
 lette nähnet ihmisiä kuoleman; Muisteltat kuinga
 se käy enimmäin kuollin wuotella. Taudin
 alusa toimowat he itse, ja muut myös lohdut-
 tawat heitä, paranewansa. Ja siinä toiwosa
 ei he ajattele kuolemata eikä ijanikkaisuutta; ei
 Parannusta jos se jo on tehty, eli kuinga sitä
 nytt tehtämän pitäis. Wihdoin waiwat enene-
 wät; tauti tule kowemmaksi; kuoleman merkit
 rupewat näkymään; ja heille täyty sanoa: Toi-
 mita asia, sillä sinun pitää kuoleman.
 Es. 38: 1. — Wai kuoleman! — woi hirmuis-
 ta sanomaa, — Ei sitä vielä olis uskonut, et-
 tä pitää kuoleman. Paljon on kuitengin vielä
 päättämätä Jumalan ja mailman kanssa. Ter-
 wenä olles on mailman kanssa enimmästi
 askaroittu; maalliset asiat owat myös nyt en-
 sin mielessä. Sen alla woimat raukewat; kuo-
 lema riendä lähemmin. Joku surkuttelewa yst-
 täwä muistutta ja rukoile sairasta luopumaan
 maallisista, malttamaan ja katsomaan kuinga
 asia Jumalan kanssa seiso. Nyt ruwetan sitä
 wiioytettyä parannusta tekemään ja walmista-
 maan kuolemaan. Kuinga sitä sitten tehdän?
 Jo näin: Joku sanan Palmelia kutsutan tygö,

joka enimmästi ei tunne sairaa sielun tilaa eli tarvetta, ei myöskään sairalla ole toinda sitä selittämään. Monda epä tietoa opettajan puolesta, monda ehdottelemista sairaa puolesta, monda estettä ymbärillä, estä ja häiritse ne tarpeellisimmat kanssapuhet. Raikkiansa joku muistutus kuullaan; joku kynnäi muodotetaan; muutama kallis lupaus tehdään, ja joku huokaus lähtetään Jumalan tykö armahdamisesta Jesuksen tähden; ja niin anotan Jesuksen Ehtollista, — Se joka sen nautitsee on usein enemmin kuollut kuin elävä, kaiteti hengellisesti kuollut, sielusa ja sydämesä warsin liikkumaton ja muutumaton. Kuitengin luule ensin osa taitawansa tällä hyväksi tehdä kaikki, mitä he kaikkina elinaikansa Jumalata ja ihmisiä vastaan rikkonut ovat, ja voittawansa epäilemättömän perintö oikeuden tawaseen ja autuuteen. O! josta Kristitty Kerran laikkaisit niin hulluasti ajattelemasta, siitä kalliista atriasta, josta Jeesus asetti sekä sydämen että elämän totiseksi parannukseksi, ja niin wäärin ajattelemasta siitä parannuksesta kuin Jumala meidän waati. — Mian tullessa tuli tyhmille Neitsille kansa kiiruh walmista itsensä, mutta tulit surkiasti petettyiksi: Jumala itse liikutaton ja herättäköön jokaisen meistä; ajallansa ajattelemaan, kuinga tydestä ellei waan warsin mahdotoin se on, kuolin muutella parannusta tehdä; kaiteti kuinga petollista se on.

At! katsoamme wisusti, mihin waaraan me sielumme saatamme, säädäin parannuksemme

me tuollin vuoteelle. Totisesti, jos parannus taudin alla, ei olisikaan niin työläs, ei warsin mahdotoin, niin tähty minun todista itselleni ja teille waaroituksesi, että se on warsin epäilätävä ja ainakin sangen petollinen. Alkāt sanoko: Tämä on kova puhe. Waan paremmin sanokamme ja tunnustakamme, että se on kowaa, häpiällistä Jumalata vastaan ja hirmuista, ylöslytätä parannuksensa itse määrättyyn aikaan asti, sillä wälillä ehdollisesti elä synneissä ilman Jumalata, ja waelda kadotuksen tiellä, ehkä Jumala suloisimmasti meitä parannukseen neuwao, ja itse siihen awullinen olla tahto, ehkä meillä itsellä eläisämme, tuolemasa ja ijanlakkisubesa aikaisesta parannuksesta, olis hyödytys, ilo ja autuus. — Taidammeko siitä wisit olla, että se parannus on wilpitdin, jonga me tuollin wuotella teemme; eikä se taida pikemmin olla paljas petos; ja ne liikutukset kuin silloin tutan, tulla paljasta hembiästä tuoleman pelwosta, kuin pian katowat. Ei Kunningan nyt enä tilaa ole, tehdä parannuksen soweljoita hedelmiä. Matth. 3: 8. — En minä sitä ikänänsä tiellä, ettei Jumalan armo usein taudin alla terwellisesti kose ja liikuta ihmisen sydäntä. Minä tiedän ja olen ilolla toisinaan hawainnut, että muutamat tauti wuotella owat tulleet paremmin perän ajattelemaan oman tilansa, mailmata, Jumalata ja ijanlakkisutta, kuin terwenä ollesansa. Ja että muutamat sentähden juuri tauti wuotesta lukewat sen ajan, jona he
en

ensin herätettiin armoa etsimään, ja parannuksen tiellä waeldamaan. — Mutta me näemme sitä vastaan aivan monda, jotka tauti vuotella, ahdistuksessa elämän ja kuoleman välillä, katkerilla kyyneleillä ovat pahaa elämänsä walittaneet, armoa Jumalalta Jeesuksen tähden huuttaneet, ja pyhät lupaukset elämän parannuksesta tehneet; mutta tuskin toivon saaneet, terweksi tulemaan, niin ovat kaikki lupaukset unhotetut, ja endinen paha elämä siällansa. Duomitkat itse, eikö se parannus ollut sula petos? — Mutta kusa on Jumala luvannut, että, koska syndinen kaiken elämänsä pahassa menossa on kulutanut; ylönnäköntä ja hyljännyt kaikki armon neuvot parannukseen, ylöslukannyt nyt sen tauti vuoteseen, ja pahan elämänsä viimeisiin hetkiin, kusa on Jumala luvannut, kuitengin hywäksi otta sen huonon ja petollisen parannuksen kuin kuollin taudissa tehdän, ja kuulla ne waaditut huokaukset, kuin ruumin kimmot eli paljas kuoleman tuska vakotta tekemään? Eli niiden edestä anda pyhäin verimisen taiwaasa sille joka sen kaiken ikänsä ylönnäköntä on? — Mikä näkös on Rydwarin esimerkkiä tähän wetäkö. Ei se tähän sowy. En me tunne millinen hänen sielunsa tila ennen liene ollut, eli mikä hänen pahaan tekoon wietti. En me tiedä, jos hän ikänensä ennen oli herätetty murhen piton parannuksesta, mutta sen ylöslukannyt, eli wasta fangiudessa siihen tullut. Ja paitsi kaikkea tätä on Rydwarin esimerkki se ainoa. Ihmellinen, ilman vertaa. Sitä vastaan on jelleillä

sanoilla kirjoitettu, että paitsi pyhyyttä ei ystävän sa Herraa nähdä. Ebr. 12: 14. Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. Gal. 6: 7. Jos te lihan jälkeen elätte, niin teidän pitää kuoleman; mutta jos te lihan työtä hengen kautta kuuletatte, niin te saatte elää. Rom. 8: 13. — Kuulkaa mitä Jeesus sano tyhmistä Neitsistä: Valmistamattomat ylijään tullessa, tahdoit he kiirusti kanssa valmiiksi tulla; tulit, huutain: Herra, Herra, avaa meille. Mutta heille vastattin: Totisesti, en tunne minä teitä. O! ijankaikkisesti onnetoinda valmistusta! Alkämme siis ikäänänsä unhottaa, missä kauhiana sielun vaarassa me olemme, wiivytän parannuksemme vielä päivängin eli hetken, mielettämme soweljambaan aikaan.

O! Minun Rakani! Nyt on otollinen aika, nyt on autuden päivä. 2 Cor. 6: 2. Vielä on taimen omi meille avoi, ja Jumala armo kätensä meille kofotta. Vielä Jeesuksen meri puhuu hyvää meidän vuolestamme, ja se ijankaikkinen Armahtaja odotta ja tekee työtä meidän parannuksemme päälle. O! ettei nytkin tämä sana, kuin nyt sanottu on mahdais hukkaan sanottu olla!

Te onnettomat, jotka tähän asti parannuksenne warsin wiivytännet olette; ah! jotka te heräistte kauhian sielunne vaaran näkemään; ettette enä pidemäldä soweljambaa aikaa odottaa

lais. Mitäs aivot tehdä niin te kitarusti. Nyt, Herä sielun, jo herä synnin unest, ot ajall waari, ahkera autudest, Kiennä ja te oikia katumus, Nyt tarjon on sull taimahan autuus. N:o 406: v. 10.

Waan te uskolliset Jumalan lapset, te wogat Jesuksen ystäwät, jotka sen ensimmäisen parannuksen tehnet olette, ja paratulla elämällä osotatte olewanne Jesuksen Kristuksen omia; o, joska niiden sielun waara, jotka heillensä wathingoksi parannuksensa wiioyritawät, lehoittais teitä palawiksi, niin ettette hitaiksi tulis siinä jokapäiwäisessä parannuksessa, joka teissä asuwaiden syndein ja heikouitten tähden wälttämättömästi tarpellinen on. Walwokat sentähden, että te Jesuksen armon kautta aina walmit olisitte ilolla Sielun ystäää vastaan menemään, koska hymänsä hän tulewa on.

Ulkän ystäjän teistä M. N. enä salliko ystäjän wiioyrittelemistä. Sillä jos se kerran tapahtu, niin pian usiammat tapahtumat; ja sillä wälillä taita armon aika loppunut olla, ja tämä saarna kuka ties se wiimmeinen, kuin meitä parannukseen kutsuu. Amen!



~~217. III. 65.~~

K. Saarnio,
Murray

UfB 42237

X

